תֵּיזִיל וְתֵיחֲלְהּ לִכְתוּבָתָהּ דְּאִמָּהּ לְגַבֵּי אֲבוּהָ – תלך הבת ותמחול את החוב של הכתובה לאביה, שלא יצטרך לשלם אותה, וְיֵירְתָהּ מֵינַיְיהּ – ולבסוף כשימות אביה תירש אותו. שָׁמְעָה הבת את דברי רב נחמן, אָזְלָה אַחֵילְתָּהּ – הלכה ומחלה את חוב הכתובה.

רב נחמן חוזר בו ממה שנתן עצה: אָמַר רַב נַחְמָן, עֶשֵׂינוּ עֲצָמֵינוּ כָּעוֹרְבֵי הַדַּיְינִין כלומר, לא נהגתי כשורה בכך שנעשיתי לקרובי כ'עורך דין'.

שואלת הגמרא: מַעִיקָּרָא [–מתחילה] כשנתן את העצה מַאי טָעֲמָא רב נחמן, וּלְבַסּוֹף – כשהתחרט על כך מַאי טַעְמָא. משיבה הגמרא: מַעִיקָּרָא טָעֲמָא – מתחילה סבר רב נחמן ראוי לאדם שלא יתעלם מקרובו משפחתו, אלא יסייע לו בכל מה שיוכל משום הפסוק (ישעיה נח ז) 'וּמִבְּשָׂרְךָ לֹא תִתְעַלָּם', וּלְבַסּוֹף כשנתחרט טָעֲמָא שֶׁאֲדָם חָשׁוּב שַׁאנִי – אדם חשוב דינו שונה, שכן למדים ממעשיו, ועלולים האנשים ללמוד ממנו לעשות כך אף לאלו שאינם קרובים.

* * *

הגמרא שבה לדון בהלכה שהוזכרה לעיל: גּוּפָא, אָמַר שְׁמוּאֵל, מלוה הַמּוֹכֵר שְׁטַר חוֹב שהיה לו על אחר, לַחֲבֵירוֹ, וְחָזַר וּמְחָלוֹ – ומחל המלוה ללוה את אותו החוב, הדין הוא שהחוב מָחוּל, וַאֲפִילּוּ יוֹרֵשׁ מוֹחֵל – ואף היורש של המלוה יכול למחול, ואין הלוקח יכול לגבות מהלוה את החוב.

אָמַר רַב הוּנָא בְּרֵיהּ דְּרַב יְהוֹשָׁעַ, וְאִי פְּקֵחַ הוּא – הלוקח, ורוצה למנוע אפשרות של הפסד מחמת מחילת החוב על ידי המלוה, מְקָרְקֵשׁ לֵיהּ זוּזֵי – יקשקש ללוה במעות שבידו, כלומר, ישלם ללוה כסף לפני שיעשה קנוניא עם המלוה, וְכָתַב לֵיהּ שְׁטָרָא בְּשָׁמֵיהּ – ויכתוב הלוה ללוקח שטר חוב חדש על שם הלוקח, ואז גם אם המלוה ימחול על החוב, יוכל הלוקח לגבות את החוב מהלוה.

הגמרא דנה האם המוכר חוב לחבירו וחזר ומחל על החוב ובכך הפסיד ללוקח, חייב לפצות את הלוקח: אָמַר אֲמֵימַר, מַאן דְּדָאֵין דִּינָא דְּגַרְמֵי – מי שמחייב בתשלומים אדם שהזיק בדרך של 'גרמי', במקרה של מחילת שטר חוב מַגְבֵּי בֵּיהּ דְּמֵי שְׁטָרָא מֵעִלָּיָא – הוא גובה מהמלוה את כל הסכום הכתוב בשטר בתורת תשלומי נזק עבור הלוקח. אבל מַאן דְּלָא דָּאֵין דִּינָא דְּגַרְמֵי – מי שאינו מחייב בנזקי 'גרמי', מַגְבֵּי בֵּיהּ דְּמֵי נְיָירָא בְּעַלְמָא כלומר, המלוה פטור מפני שטוען ללוקח לא מכרתי לך אלא הנייר שבו כתוב השטר, ונייר זה הלא בידך הוא.

הגמרא מביאה מעשה בענין זה: הֲוָה עוּבְדָא – היה מעשה באחד שמכר שטר חוב ומחל ללוה על החוב, ובא הדין לפני רב אשי, וְכַפַּיְיהּ [–וכפה] רַפְרָם לְרַב אַשִׁי בכך שהרבה לו ראיות שיש לחייב את המלוה מדין גרמי, וַאֲנַס בֵּיהּ כִּי כְּשׁוּרָא לְצַלְמֵי – ודקדק רב אשי עם המלוה, שישלם ללוקח כל ההפסד שנגרם לו כתוצאה ממחילת החוב, כפי שאדם הקונה קורת עץ לצור בה צורות, מדקדק שתהא חלקה וישרה לגמרי.

* * *

הגמרא מביאה דין הקשור למשנתינו: אָמַר אֲמֵימַר מִשְּׁמֵיהּ דְּרַב חָמָא, הַאי מַאן דְּאִיכָּא עֲלֵיהּ כְּתוּבַּת אִשָּׁה וּבַעַל חוֹב – מי שמוטל עליו לפרוע חוב כתובה וגם חייב לאדם שהלוה לו, וְאִית לֵיהּ אַרְעָא וְאִית לֵיהּ זוּזֵי – ויש לו קרקע ומעות, לְבַעַל חוֹב מְסַלְּקִינַן לֵיהּ בְּזוּזֵי, כלומר, פורעים לו במעות, וּלְאִשָּׁה מְסַלְּקִינַן לָהּ בְּאַרְעָא – ואת האשה בעלת הכתובה מסלקים בקרקע. וטעם הדבר, הַאי כִּי דִּינֵיהּ – המלוה כדינו והאשה כדינה. כלומר, המלוה נתן מעות בהלואה והוא רוצה לקבל בחזרה מעות, ולכן דין הוא שיפרע לו מעות. ואילו האשה לא נתנה כסף עבור הכתובה, אלא בעלה התחייב לה, והיא סומכת בעיקר על שיעבוד הקרקע, ולכן דין הוא שיפרע לה בקרקע.

אמימר ממשיך: וְאִי לֵא אֵיכָּא אֶלָּא חַד אַרְעָא – ואם יש לו רק קרקע אחת, וְלֵא חָזְיָא אֶלָּא לְחַד – ואינה ראויה אלא לתשלום אחד מהם, לְבַעַל חוֹב יָהֲבִינַן לֵיהּ – נותנים את הקרקע לבעל חוב, לְאִשָּׁה לֵא יָהֲבִינַן לָהּ – ולאשה לא נותנים, והטעם שמעדיפים את הבעל חוב הוא, משום שאם יפסיד נמצאת נועל דלת בפני לווין שאנשים ימנעו מלהלוות. מבארת הגמרא: מַאי טַעֲמָא, כלומר, מה הטעם שנותנים לבעל חוב משום שחוששים ל'נעילת דלת' ואילו לאשה אין נותנים מטעם 'חינא', משום שיוֹתֵר מִמַּה שֶּׁהָאִישׁ רוֹצֶה לִישָּׂא אִשָּׁה רוֹצָה לְהַנְשֵׂא, כלומר, בדרך כלל נשים יש להן רצון להינשא, ולכך אין לחוש שמחמת דאגתן שיתנו את הקרקע למלוה ימנעו מלהינשא, אבל מלוה ימנע מלהלוות אם לא ניתן לו את הקרקע, ויש בזה משום נעילת דלת בפני לווים.

* * *

הגמרא מביאה דיון בענין פריעת חוב: אָמַר לֵיהּ רַב פָּפָּא לְרַב חָמָא, וַהַאי דְּאָמְרִיתוּ מִשְּׁמֵיהּ דְּרַבָּא – האם נכון שאמרת משמו של רבא, הַאי מַאן דְּמַפְקֵי בֵּיהּ זוּזֵי – אדם שנושים בו מעות מחמת שלוה, וְאִית לֵיהּ אַרְעָא – ויש לו רק קרקע שיכול לשלם ממנה למלוה, ומעות אין לו, וְאָתָא בַּעַל חוֹב וְקָא תָבַע מִינֵיהּ – ובא המלוה ותובע ממנו לשלם לו את החוב, וְאָמַר לֵיהּ הלוה, זִיל שְׁקוֹל מַאַרְעָא – לך ותגבה את הקרקע בחובך, אַמְרִינַן לֵיהּ – אנו אומרים ללוה, זִיל זַבֵּין אַתְּ וַאֲיֵיתֵי הַב לֵיהּ – לך ותמכור את הקרקע והבא כסף למלוה. האם נכון שאמרת דבר תמוה כזה, שהרי המלוה סומך לגבות את חובו בעיקר על הקרקע של הלוה, ומדוע שנטריח הלוה למכור ולא יוכל להגבות לו קרקע.

משיב רב חמא: אָמַר לֵיהּ לרב פפא, לֵא – אינו נכון, לא אמרתי הלכה כזאת. אמר לו רב פפא, אם כך, אֵימָא לִי גּוּפָא דְּעוּבְדָא הֵיכִי הֲוָה – מה היה גוף המעשה שבו פסק רבא שבגינו יצאה השמועה המוטעית. אָמַר לֵיהּ רב חמא, תּוּלָּה מָעוֹתַיי בְּעוֹבֵד כּוֹכָבִים הָוָה – לוה זה שהובא לפני רבא, היו לו מעות, אך טען בשקר שאינן שלו אלא של גוי. שמאחר והוּא עָשָׂה שֶׁלֹּא כְּהוֹגֶן, שניסה להשתמט מלפרוע למלוה בכסף, לְפִיכָךְ עָשׂוּ בּוֹ שֶׁלֹּא כְּהוֹגֶן, וחייבו אותו למכור את הקרקע שלו, ולשלם את חובו. ודווקא באותו המעשה החמירו עליו הדיינים שימכור את הקרקע כדי לפרוע למלוה, ואין ללמוד ממעשה זה למקומות אחרים.

* * *

אָמַר לֵיהּ רַב כַּהֲנָא לְרַב פָּפָּא, לְיִדִידֵהּ דְּאָמְרַתְּ פְּרִיעַת בַּעַל חוֹב מְצָוָה – לשיטתך, שחובתו של הלוה לשלם את החוב, אינה אלא כדי לקיים מצות פריעת בעל חוב, אם אָמַר הלוה לֹא נִיחָא לִי דְּאֵיעֲבִיד מְצָוָה – אין ברצוני לקיים מצוה זו של פריעת בעל חוב, ואיני רוצה לשלם, מַאי – האם בית דין יכפו את הלוה לשלם למלוה. אָמַר לֵיהּ רב פפא, דבר זה תְּנָיָא בברייתא, בְּמֶה דְּבָרִים אֲמוּרִים שאין לוקים על עבירה יותר מארבעים מלקות, בְּעבר על מִצְוַת לֹא תַעֲשֶׂה, אֲבָל בְּמִצְוַת עֲשֵׂה, כְּגוֹן שֶׁאוֹמְרִין לוֹ עֲשֵׂה סוּכָּה וְאֵינוֹ עוֹשֶׂה, או אומרים לו, ליטול לוּלָב וְאֵינוֹ עוֹשֶׂה,

מַכִּין אוֹתוֹ עַד שֶׁתֵּצֵא נַפְשׁוֹ, כלומר, קודם שעבר על העשה ועדיין יש בידו לקיים מכים אותו עד שיקבל לעשות, ולפיכך, גם לזה שאינו רוצה לשלם את חובו ולקיים את מצות הפרעון, כופים אותו עד שירצה לשלם, או עד שתצא נפשו.

* * *

בְּעָא מִינֵּיהּ – שאל ממנו רָמֵי בַּר חָמָא מֵרַב חִסְדָּא, אם אדם נתן גט לאשתו, ואמר לה, חֲרֵי זֶה גִּיטֵּיךְ, וְלֹא תִּתְגָּרְשִׁי בּוֹ אֶלָּא לְאַחַר שְׁלֹשִׁים יוֹם, וְהָלְכָה האשה וְהִנִּיחָתוּ לגט בְּצִידֵי רְשׁוּת הָרַבִּים, ועברו שלשים יום והגט עדיין מונח שם. מַהוּ הדין, האם גט שמונח בצידי רשות הרבים נחשב כמונח ברשות האשה וממילא הוא יכול לפעול משם גירושין או לא.

אָמַר לֵיהּ רב חסדא לרמי בר חמא, אֵינָהּ מְגוֹרֶשֶׁת, ולמדתי זאת מִמאמרם דְּרַב וּשְׁמוּאֵל, דְּרַב וּשְׁמוּאֵל דְּאָמְרֵי תַּרְוַיְיהוּ – שניהם אמרו לעיל (פד:), בענין אדם שמת והניח פירות תלושים, וקדם בעל חוב ותפס לפני שהיתומים זכו בהם, שנאמר במשנה לעיל (פד.) שרבי טרפון סובר, שכל הקודם לזכות זכה בפירות, וְהוּא שֶׁצְּבוּרִין וּמוּנָּחִין בִּרְשׁוּת הָרַבִּים בשעת מיתת האב, שבאופן זה אינם נחשבים ברשות היתומים. הרי מוכח מדברי רב ושמואל שחפץ המונח ברשות הרבים, אינו נחשב כמונח ברשות בעליו. ולפיכך, אף כשנותן גט והגירושין יחולו רק לאחר שלשים יום, והוא מונח ברשות הרבים, אינו נחשב למונח ברשות האשה, ודינו כנשרף או נקרע. ומסיים רב חסדא, וְצִידֵי רְשׁוּת הָרַבִּים כִּרְשׁוּת הָרַבִּים דָּמוּ [–נחשבים], שגם בצידי רשות הרבים אין הגט נחשב כמונח ברשות האשה, ואינה מגורשת.

הגמרא מקשה על רב חסדא: אַדְּרַבָּה – יש להוכיח להיפך, שהאשה מְגוֹרֶשֶׁת, מִדְּרַב נַחְמָן, דְּאָמַר רַב נַחְמָן אָמַר רַבָּה בַּר אֲבוּהּ, הָאוֹמֵר לַחֲבֵירוֹ מָשׁוֹךְ פָּרָה זוֹ וְלֹא תִּהְיֶה קְנוּיָה לְךָ עַד לְאַחַר שְׁלֹשִׁים יוֹם, הדין הוא שהלוקח קָנָה את הפרה, וַאֲפִילּוּ אם הפרה עוֹמֶדֶת בָּאָגָם. הרי שחפץ העומד באגם נחשב ברשות הקונה, מַאי לָאו – והאם לא מסתבר לומר הַיְינוּ אֲגַם וְהַיְינוּ צִידֵי רְשׁוּת הָרַבִּים – שצידי רשות הרבים ואגם, שוים בדינם לענין זה, וממילא גט המונח בצידי רשות הרבים נחשב כמונח ברשות האשה והיא מגורשת.

מתרצת הגמרא: לֹא, אֲגַם לְחוּד וְצִידֵי רְשׁוּת הָרַבִּים לְחוּד, כלומר, דינם שונה, וצידי רשות הרבים נחשבים כרשות הרבים יותר מאגם ויתכן שאינה מגורשת.

הגמרא מביאה גירסא שונה למהלך הגמרא: אֵיכָּא דְּאָמְרֵי – יש אומרים שכך היה המשא ומתן, שרמי בר חמא שאל, מה הדין כשנתן אדם גט לאשתו על מנת שתתגרש בו לסוף שלשים יום והלכה והניחתו בצידי רשות הרבים. אָמַר לֵיהּ רב חסדא, הדין הוא שהאשה מְגוֹרֶשֶׁת, ואני לומד זאת מִדְּרַב נַחְמָן, שהמושך פרה כדי לקנותה לאחר שלשים יום, קנה את הפרה ואפילו עומדת באגם, הרי שחפץ המונח באגם דינו כמונח ברשות בעליו, וְצִידֵי רְשׁוּת הָרַבִּים כַּאֲגַם דָּמֵי – וצידי רשות הרבים דינם שוה לאגם, ולכך גט המונח בצידי רשות הרבים נחשב ברשות האשה, והיא מגורשת. מקשה הגמרא: אַדְּרַבָּה, הרי ניתן להוכיח להיפך שהאשה אֵינָהּ מְגוֹרֶשֶׁת מִדְּרַב וּשְׁמוּאֵל שאם הפירות היו מונחים ברשות הרבים בשעת מיתת האב אינם נחשבים ברשות היורשים, מַאי לָאו הַיְינוּ רְשׁוּת הָרַבִּים וְהַיְינוּ צִידֵי רְשׁוּת הָרַבִּים – והאם לא מסתבר שצידי רשות הרבים דינם כרשות הרבים ואם כן האשה אינה מגורשת. מתרצת הגמרא: לֹא, רְשׁוּת הָרַבִּים לְחוּד וְצִידֵי רְשׁוּת הָרַבִּים לְחוּד, כלומר, אין להשוותם, ולפיכך אם הגט היה מונח בצידי רשות הרבים, אין זה נחשב כמונח ברשות הרבים אלא כמונח באגם.

משנה

משנתינו דנה באשה המתעסקת בנכסי בעלה: הַמּוֹשִׁיב אֶת אִשְׁתּוֹ להיות חֲנָוָונִית למכור יינו ופירותיו בחנות, אוֹ שָׁמִינָה אותה אַפּוֹטְרוֹפְּיָא – אפוטרופוס על נכסיו, חֲרֵי זֶה מַשְׁבִּיעָהּ כָּל זְמַן שֶׁיִּרְצֶה שבועה דרבנן, שלא עיכבה כלום לעצמה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר יכול הוא להשביעה אֲפִילּוּ עַל פֵּילְכָּהּ – הצמר שטווה עבורו, וְעַל עִיסָּתָהּ – הפת שאופה עבורו.

* * *

גמרא

הגמרא מבררת את דברי רבי אליעזר: אִיבַּעְיָא לְהוּ – הסתפקו בני הישיבה, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר שאמר שיכול להשביעה גם על פילכה ועיסתה, עַל יְדֵי גִּלְגּוּל קָאָמַר – האם כוונתו שיכול לגלגל עליה שבועה על דברים אלו כאשר הוא משביעה על האפוטרופסות, אוֹ לְכַתְּחִלָּה קָאָמַר, שיכול להשביעה על פילכה ועיסתה, אף אם לא מינה אותה אפוטרופסית.

הגמרא מנסה לפשוט את הספק: תָּא שְׁמַע, שנינו בברייתא, אָמְרוּ לוֹ חכמים לְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר, אֵין אָדָם דָּר עִם נָחָשׁ בִּכְפִיפָּה – בתוך קופה אחת, כלומר, שאם תצטרך להישבע על כל דבר קטן שעושה, אינה יכולה לדור עמו כך. אִי אָמְרַתְּ בְּשִׁלְמָא – מובן הדבר אם תאמר שרבי אליעזר סובר שאף לְכַתְּחִלָּה בלא גלגול שבועה יכול להשביעה, שַׁפִּיר – יפה אמרו לו לרבי אליעזר, שיקשה בעיניה להישבע כל יום על כל עיסה שעושה. אֶלָּא אִי אָמְרַתְּ שרק עַל יְדֵי גִּלְגּוּל יכול הוא להשביעה, כיון שממילא צריכה היא להישבע על אפוטרופוסותה, מַאי נָפְקָא לָהּ מִינָּהּ – מה איכפת לה שמוסיף לה בשבועתה גם את פילכה ועיסתה, הרי כבר נתחייבה לו שבועה. דוחה הגמרא את הראיה: דְּאָמְרָה לֵיהּ – יכולה היא לומר לבעלה, בֵּין דְּקָדֵירְנָקְתָּ בַּתְרַאי כּוּלֵּי הַאי – כיון שאתה מדקדק אחרי כל כך, סימן הוא שאינך אוהב אותי ואינך מאמין לי, ולכן לֹא מָצֵינָא דְּאַדּוּר בַּהֲדָךְ – איני יכולה לגור איתך.

הגמרא פושטת את הספק: תָּא שְׁמַע מברייתא המבארת את דעות התנאים במשנה, חֲרֵי שֶׁלֹּא פָּטַר אֶת אִשְׁתּוֹ מִן הַנֵּדֶר וּמִן הַשְּׁבוּעָה, וְהוֹשִׁיבָהּ חֲנָוָונִית למכור בחנותו, אוֹ שָׁמִינָהּ אַפּוֹטְרוֹפְּיָא לסחור בנכסיו, חֲרֵי זֶה מַשְׁבִּיעָהּ כָּל זְמַן שֶׁיִּרְצֶה שלא לקחה כלום משלו. ואם לֹא הוֹשִׁיבָהּ חֲנָוָונִית וְלֹא מִינָּהּ אַפּוֹטְרוֹפְּיָא, אֵינוֹ יָכוֹל לְהַשְׁבִּיעָהּ. אך רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, אַף עַל פִּי שֶׁלֹּא הוֹשִׁיבָהּ חֲנָוָונִית וְלֹא מִינָּהּ אַפּוֹטְרוֹפְּיָא, חֲרֵי זֶה מַשְׁבִּיעָהּ כָּל זְמַן שֶׁיִּרְצֶה, משום שֶׁאֵין לְךָ אִשָּׁה שֶׁלֹּא נַעֲשֵׂית אַפּוֹטְרוֹפְּיָא שָׁעָה אַחַת בְּחַיֵּי בַּעֲלָהּ עַל פֵּילְכָּהּ וְעַל עִיסָּתָהּ, אָמְרוּ לוֹ, אֵין אָדָם דָּר עִם נָחָשׁ בִּכְפִיפָּה. שְׁמַע מִינָּהּ – יש להוכיח שאף שלא מינה אותה אפוטרופסית על נכסיו, יכול להשביע אותה לְכַתְּחִלָּה על פילכה ועיסתה. מסיקה הגמרא: שְׁמַע מִינָּהּ – אכן יש להוכיח כן.

משנה

משנתינו דנה באופן שהבעל פטר את אשתו מנדר ושבועה: כָּתַב לָהּ גֵּרֶד וּשְׁבוּעָה אֵין לִי עָלַיִךְ, אֵין יָכוֹל לְהַשְׁבִּיעָהּ, שהרי פטרה משבועה זו, אֲבָל אם מתה אחר שהתגרשה, ובאים יורשיה לתבוע את כתובתה ממנו, מַשְׁבִּיעַ הוּא אֶת יוֹרְשֶׁיהָ, וְאֶת הַבָּאִים בִּרְשׁוּתָהּ. ואם כתב לה, גֵּרֶד וּשְׁבוּעָה אֵין לִי עָלַיִךְ, וְעַל יוֹרְשַׁיִךְ, וְעַל הַבָּאִים בִּרְשׁוּתֵךְ, אֵינוֹ יָכוֹל לְהַשְׁבִּיעָהּ, לֹא הִיא, וְלֹא את יוֹרְשֶׁיהָ, וְלֹא אֶת הַבָּאִים בִּרְשׁוּתָהּ. אֲבָל אם מת יוֹרְשָׁיו מַשְׁבִּיעִין אוֹתָהּ, וְאֶת יוֹרְשֶׁיהָ וְאֶת הַבָּאִים בִּרְשׁוּתָהּ.

ואם כתב לה הבעל, גֵּרֶד וּשְׁבוּעָה אֵין לִי, וְלֹא לְיוֹרְשַׁי, וְלֹא לַבָּאִים בִּרְשׁוּתִי – שיקנו ממני את נכסי, ותבואי לגבות מהם את כתובתך, עָלַיִךְ וְעַל יוֹרְשַׁיִךְ וְעַל הַבָּאִים בִּרְשׁוּתֵךְ, אֵינוֹ יָכוֹל לְהַשְׁבִּיעָהּ, לֹא הוּא, וְלֹא יוֹרְשָׁיו, וְלֹא הַבָּאִים בִּרְשׁוּתוֹ, לֹא אוֹתָהּ, וְלֹא את יוֹרְשֶׁיהָ, וְלֹא את הַבָּאִים בִּרְשׁוּתָהּ.

אם הָלְכָה האשה שפטרה בעלה משבועה גם כלפי יורשיו, מְקֻבָּר

המשך בעמוד רא

בַּעֲלָהּ – אחר מיתת בעלה **לְבֵית אָבִיהָ, אוֹ שֶׁחֲזָרָה לְבֵית חֲמִיהָ, וְלֹא נַעֲשֵׂית אַפּוֹטְרוֹפְּיָא** בנכסים שהשאיר בעלה ירושה, **אֵין הַיּוֹרְשִׁין מַשְׁבִּיעִין אוֹתָהּ, וְאִם נַעֲשֵׂית אַפּוֹטְרוֹפְּיָא** בנכסי היתומים, **הַיּוֹרְשִׁין מַשְׁבִּיעִין אוֹתָהּ** שלא עיכבה כלום מהנכסים אצלה, **עַל הֶעָתִיד לָבֹא** – על מה שהתעסקה אחר מיתת בעלה, **וְאֵין מַשְׁבִּיעִין אוֹתָהּ עַל מָה שֶׁעָבַר** – על מה שהתעסקה בנכסים בחיי בעלה, שהרי על זה מועיל מה שפטרה אביהם.

גמרא

שואלת הגמרא: **שְׁבוּעָה מַאי עֲבִידְתָּהּ** כלומר, מאיזו שבועה התכוונה המשנה שהבעל יפטור את אשתו. **אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב,**